

Opravična št.:

U-I-229/11

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2012:U.I.229.11

Akt:

Zakon o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (Uradni list RS, št. 102/07) (ZSKZDČEU), 3. čl., 47. čl., 48. čl., 49. čl., 52. čl., 55. čl. in 56. čl.

Zakon o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/07 - uradno prečiščeno besedilo, 68/08 in 77/09) (ZKP), 106.b čl.

Izrek:

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 3., 47., 48., 49., 52., 55. in 56. člena Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (Uradni list RS, št. 102/07) in 106.b člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/07 - uradno prečiščeno besedilo, 68/08 in 77/09) se zavrže.

Evidenčni stavek:

Pobudnik nima pravnega interesa, če ne izkaže, da izpodbijana določba neposredno posega v njegov pravni položaj.

Geslo:

1.5.51.1.2.1 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku abstraktne presoje - Zavrženje pobude - Ker ni pravnega interesa.

1.4.9.2 - Ustavno sodstvo - Postopek - Stranke - Interes.

1.5.5.2 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Ločena mnenja članov - Odklonilna mnenja.

Pravna podlaga:

Člen 25.3, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:**Dokument v PDF obliki:**

[U-I-229-11.pdf](#)

[U-I-229-11_LM Zobec.pdf](#)

[U-I-229-11_LM Deisinger.pdf](#)

Polno besedilo:

U-I-229/11-4

31. 5. 2012

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus pobude Ivana Črnkoviča, Ljubljana, ki ga zastopa Dejan Marković, odvetnik v Ljubljani, na seji 31. maja 2012

sklenilo:

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti 3., 47., 48., 49., 52., 55. in 56. člena Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (Uradni list RS, št. 102/07) in 106.b člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/07 - uradno prečiščeno besedilo, 68/08 in 77/09) se zavrže.

OBRAZLOŽITEV

1. Pobudnik izpodbija v izreku tega sklepa navedene določbe Zakona o sodelovanju v kazenskih zadevah z državami članicami Evropske unije (v nadaljevanju ZSKZDČEU) in Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP). Izpodbijana zakonska ureditev naj bi bila v neskladju z 2. členom, drugim odstavkom 14. člena, 22. členom in prvim odstavkom 23. člena Ustave. Pobudnik meni, da ZSKZDČEU in ZKP vprašanja dopustnosti dokazov, pridobljenih v tujini, ne urejata ustrezno in na predvidljiv način, in sicer zlasti v primerih, ko ustavni procesni standardi posameznih držav ne dosega ravnih varstva, ki jo zagotavljata Ustava in Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 - EKČP). Veljavna ureditev naj bi omogočala arbitrarno odločanje o dopustnosti v tujini pridobljenih dokazov. Pobudnik tudi navaja, da je sodišče pri odločanju o predlogu za izločitev dokazov razvilo pravno nevzdržno teorijo, da nekatere z Ustavo zagotovljene pravice veljajo v kazenskih postopkih, ki tečejo v Republiki Sloveniji, zgolj kadar gre za dokaze, pridobljene v Republiki Sloveniji.

2. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti lahko da, kdor izkaže svoj pravni interes (prvi odstavek 24. člena Zakona o Ustavnem sodišču, Uradni list RS, št. 64/07 - uradno prečiščeno besedilo - v nadaljevanju ZUstS). Po drugem odstavku navedenega člena ZUstS je pravni interes podan, če predpis ali splošni akt za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj.

3. Izpodbijane zakonske določbe ne učinkujejo neposredno. V takšnih primerih se lahko pobuda vloži šele po izčrpanju pravnih sredstev zoper posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa, hkrati z ustavno pritožbo, pod pogoji iz 50. do 60. člena ZUstS. To stališče Ustavnega sodišča je podrobneje obrazloženo v sklepu Ustavnega sodišča št. U-I-275/07 z dne 22. 11. 2007 (Uradni list RS, št. 110/07, in OdlUS XVI, 82). Iz razlogov, navedenih v citiranem sklepu, pobudnik ne izkazuje pravnega interesa za začetek postopka za oceno ustavnosti izpodbijanih zakonskih določb. Zato je Ustavno sodišče njegovo pobudo zavrglo.

4. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi tretjega odstavka 25. člena ZUstS in prve alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10 in 56/11) v sestavi: podpredsednik mag. Miroslav Mozetič ter sodnice in sodnika dr. Mitja Deisinger, dr. Dunja Jadek Pensa, mag. Marta Klampfer, dr. Etelka Korpič - Horvat, dr. Jadranka Sovdat in Jan Zobec. Sklep je sprejelo s petimi glasovi proti dvema. Proti sta glasovala sodnika Deisinger in Zobec, ki sta dala odklonilno ločeno mnenje.

Odklonilno ločeno mnenje sodnika Jana Zobca

1. Čeprav izpodbijane določbe ne učinkujejo neposredno, sem glasoval proti zavrženju pobude. Menim namreč, da je treba pobudniku kljub (navideznemu) neizčrpanju pravnih sredstev zoper sklep o zavrnitvi njegovega predloga za izločitev dokazov, priznati pravni interes. Res je, da to na prvi pogled odstopa od ustaljenega stališča Ustavnega sodišča, po katerem se pobuda lahko vloži hkrati z ustavno pritožbo šele po izčrpanju pravnih sredstev zoper posamični akt, izdan na podlagi izpodbijanega predpisa. Vendar je konkretni primer poseben. Poseben zato, ker pobudnik zoper sklep, s katerim je zavrnen njegov predlog za izločitev dokazov, nima posebne pritožbe (in zato tudi ne ustavne pritožbe).[1] Po stališču sodne prakse se namreč zoper tak sklep lahko pritoži šele skupaj s pritožbo zoper sodbo.[2] Menim celo, da gre za sklep procesnega vodstva, kot je sklep procesnega vodstva dokazni sklep, zaradi katerega je bil ta sklep sploh izdan. Na odločitev, ki je bila sprejeta s tem sklepom, zato sodišče ni vezano. Ta se lahko med kazenskim postopkom tudi spremeni, kar ima za posledico izničenje učinkov takega sklepa. To pomeni, da potem, ko je neuspešno predlagal izločitev dokazov, obdolženec nima (več) pravnega sredstva, ki bi preprečilo izvedbo dokazov, za katere meni, da bi morali biti izločeni, ker so bili pridobljeni s kršitvijo človekovih pravic; podlago za njihovo izvedbo pa dajejo prav izpodbijane zakonske določbe – na njih je sodišče oprlo zavrnitev predloga za izločitev, torej svoje vztrajanje na tem, da bo sporne dokaze izvedlo. Razlaga, po kateri obdolženec nima samostojne pritožbe zoper zavrnitev predloga za izločitev takih dokazov, sicer ni nujno protiustavna.[3] Vendar to ne pomeni, da mu je potem treba odreči še pravni interes za pobudo za oceno ustavnosti predpisa, ki je podlaga za uporabo spornih dokazov (se pravi tudi za njihovo izvedbo).

2. Res je, da bo obdolženec s pritožbo zoper obsodilno sodbo lahko uveljavljal ustavnopravne ugovore zoper uporabo nedovoljenih dokazov. Vendar bodo imeli ti ugovori, čeprav bodo po svoji vsebini ustavnopravne narave, samo kazenskopravne učinke. Ustavnopravni učinki kršitve pa bodo ostali nedotaknjeni. Ko je dokaz, pridobljen s kršitvijo človekove pravice, enkrat izveden, je mogoče samo še sekundarno (praviloma odškodninsko) varstvo. Tako kot ni mogoče vrniti preteklega časa, tudi kršitve človekove pravice za nazaj ni mogoče odpraviti. In prav v tem vidim bistvo svojega razhajanja z večino – po mojem mnenju je že sama izvedba nedovoljenega dokaza in ne šele (in samo) uporaba takega dokaza v sodbi (ponovna) kršitev človekove pravice. Če so nekomu nedovoljeno prisluškovali, je predvajanje takega posnetka na obravnavi ponovna kršitev komunikacijske zasebnosti. Tega s pritožbo zoper sodbo ni mogoče odpraviti – odpravijo se lahko samo kazenskopravne posledice take kršitve, torej zgolj to, da na podlagi takega dokaza obdolženec ne bo obsojen, kar pomeni, da bo ta dokaz naknadno izločen – in nič več. Sama kršitev (predvajanje posnetka prisluhov) bo seveda ostala. Še bolj nazorno se to pokaže, ko je obdolženec oproščen. Katero pravno sredstvo zoper kršitev človekove pravice (ki je bila npr. storjena s predvajanjem posnetka njegovega telefonskega pogovora, pridobljenega brez vnaprejšnje sodne odredbe) ima takrat na razpolago? Ni treba posebej razlagati, da samo sekundarno, praviloma odškodninsko.

3. Če so človekove pravice vrednota *per se*, potem je treba pobudniku priznati pravni interes, da se v njegovo človekovo pravico ne poseže – ker ni isto ali se tak poseg prepreči ali pa dovoli, nato pa položaj sanira s sekundarnim varstvom.[4] Skratka, pravna razlika med položajem, ko (ponovnega)

posega v človekovo pravico sploh ni (v konkretnem primeru, ko se dokaz, ki je bil pridobljen s kršitvijo človekove pravice, ne izvede), in položajem, ko do njega pride (ko se tak dokaz izvede), nato pa se zaradi tega za nazaj plača odškodnina, po mojem mnenju obstaja. In ta pravna razlika je tisto, v čemer vidim pobudnikov pravni interes. To je srž mojega nestrinjanja z večino. Če naj človekove pravice jemljemo resno, potem bi morala biti tudi ta pravna razlika dovolj za utemeljitev pobudnikovega pravnega interesa – ki je pravna sredstva zoper odločitev, da se izvede dokaz, pridobljen s kršitvijo človekovih pravic, izčrpal s tem, ko je predlagal izločitev takega dokaza. Pobudnik ne bi imel (več) pravnega interesa samo, če bi bili sporni dokazi že izvedeni, ali če bi sodišče v teku postopka prvotno odločitev glede izločitve dokazov spremenilo. Ker o tem nimam podatkov, sem glasoval proti zavrženju pobude.

Jan Zobec

Opombe:

[1] Da zoper procesne sklepe, zoper katere ni posebne pritožbe, ustavna pritožba ni dovoljena, glej A. Galič, Ustavno civilno procesno pravo, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 509, 510; glej tudi sklepe Ustavnega sodišča Up-331/02 z dne 1. 7. 2002, Up-338/02 z dne 8. 7. 2002, Up-262/05 z dne 31. 5. 2005.

[2] Prim. sodbo Vrhovnega sodišča Republike Slovenije I Ips 41/2007 z dne 19. 6. 2008 ter sklep Višjega sodišča v Celju II Kp 50668/2010 z dne 27. 7. 2010. Prim. tudi Š. Horvat, Zakon o kazenskem postopku s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 630.

[3] Ni nujno protiustavna zato, ker interes učinkovitosti kazenskega postopka morda odtehta tveganje napačnosti odločitve prvostopenjskega sodnika, da se dokazi ne izločijo, kar ima za posledico ("zgolj") izvedbo takih dokazov – ne pa tudi utemeljitve obsodilne sodbe s takimi dokazi (obdolženec lahko namreč v pritožbi zoper sodbo in nato v nadaljnjih pravnih sredstvih uveljavlja svoje ugovore, da so bili dokazi pridobljeni s kršitvijo človekovih pravic).

[4] Izenačevanje sekundarnega varstva človekovih pravic s primarnim pomeni, da s tem, ko na to pristanemo, sprejmemo tudi razumevanje človekovih pravic, ki je v ozadju takega izenačevanja. In to razumevanje ni nič drugega kot to, da je človekove pravice dovoljeno kršiti, če se žrtvi naknadno zagotovi neko (praviloma denarno) zadoščenje.

Odklonilno ločeno mnenje sodnika dr. Mitja Deisingerja

1. Glasoval sem proti navedenemu sklepu, s katerim je bila zavržena pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti ZKP in ZSKZDČEU. Menim, da iz vsebine pobudnika z dne 21.10.2011 izhaja, da je vložil tudi ustavno pritožbo zoper sklep Okrajnega sodišča v Ljubljani z dne 28. 9. 2011, čeprav tega ni izrecno navedel. To namreč izhaja iz konkretnega izpodbijanja tega sklepa na straneh 7, 8, 10 in 11. Ustavno sodišče bi torej moralo odločati tako o ustavni pritožbi kot o pobudi, pri čemer bi se seveda najprej zastavilo vprašanje izčrpanosti pravnih sredstev.

2. V sklepu Okrajnega sodišča je dan pravni pouk, da je dopustna pritožba na Višje sodišče v Ljubljani. Pravni pouk je zavajajoč, kajti zoper navedeni sklep, s katerim je sodišče pobudniku zavrnilo predlog za izločitev dokazov, ni pritožbe.[1] Sklep je bil izdan na podlagi drugega odstavka 435. člena v povezavi s tretjim odstavkom 286. člena ZKP, ki pa se nanaša le na sklep, s katerim so nedovoljeni dokazi izločeni. Le v tem primeru je možna pritožba. Zavrnitev predlogov za izločitev dokazov tako lahko obdolženec v skrajšanem postopku uveljavlja šele s pritožbo zoper izrečeno sodbo na prvi

stopnji.

3. V obravnavani zadevi se zastavlja vprašanje, ali je pobudo možno vložiti hkrati z ustavno pritožbo šele po izčrpanju pravnih sredstev, torej šele po pravnomočno končanem kazenskem postopku. Menim, da je podana pravna situacija iz drugega odstavka 51. člena ZUstS, ker je zatrjevana kršitev v izpodbijanem sklepu očitna, na podlagi tega sklepa pa nastajajo za obdolženca nepopravljive posledice. Temeljno vprašanje, ki ga izpostavlja pobudnik, je ocena v sklepu o nedovoljenosti dokazov.[2] Pobudnik utemeljeno opozarja, da mora sodišče upoštevati določbe Ustave Republike Slovenije tudi glede dokazov, ki so pridobljeni v tujini. Sodišče je v izpodbijanem sklepu povsem zgrešeno razlagalo odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-216/07 z dne 4. 10. 2007 (Uradni list RS, št. 99/07, in OdlUS XVI, 75) , ki se na obravnavano zadevo sploh ne nanaša. Prav tako nima opore v sodbah Vrhovnega sodišča RS št. Kp 16/2007 z dne 30. 5. 2008 in št. 44415/2010 (XI Ips 49/2010) z dne 22. 6. 2010, ki v kazenskih postopkih sicer dovoljujeta veljavnost posameznih procesnih dejanj, opravljenih v tujini, ki niso skladna z določbami ZKP, vendar pa izključuje veljavnost dokazov, ki so bili pridobljeni s kršitvijo ustavno zajamčenih človekovih pravic. Pobudnik ob tem utemeljeno uveljavlja, da je bila Finska na Evropskem sodišču za človekove pravice obsojena zaradi kršitve 8. člena EKČP, ker po svoji zakonodaji opravlja hišne preiskave brez sodnih odredb.

4. Omenjeni različni stališči sodišča in pobudnika je treba na ustavni ravni pojasniti.[3] Ne glede na način pridobitve dokazov v tujini, bodisi z zaprosilom tujim organom ali v obliki mednarodnega evropskega sodelovanja policij in tožilcev, tudi na podlagi ZSKZDČEU[4], lahko obravnavanje teh dokazov obstaja le pred uvedbo kazenskega postopka. Ko zadevo prevzame sodišče, pa zanj velja naš pravni red in spoštovanje Ustave. Tako tudi v tujini pridobljen dokaz ni dovoljen, če je v nasprotju z Ustavo. Zato so nedovoljeni dokazi, pridobljeni v tujini, o hišni preiskavi brez sodne odredbe oziroma v nasprotju z določbo 36. člena Ustave, o obvezni sodni odredbi za prisluškovanje in kršitev tajnosti občil, kot določa 37. člen Ustave[5], ter zaslišanja, pri katerih niso upoštevana pravna jamstva iz 29. člena Ustave. Ustavno sodišče zaradi zavrženja pobude te presoje ni moglo storiti, je pa stališče jasno že iz prejšnjih odločb Ustavnega sodišča[6].

5. Z odločitvijo sodišča o zavrnitvi predloga za izločitev dokazov, s katero se nedovoljeni dokazi še naprej uporabljajo v kazenskem postopku, nastajajo za obdolženca nepopravljive posledice. Posledic tudi kasneje, ko bi bili nedovoljeni dokazi izločeni, ni možno odpraviti[7]. Sam dolgotrajni tek kazenskega postopka z vsemi učinki v zasebnem in poslovnem življenju pomeni za obdolženca takšne posledice, ki so lahko primerljive tudi z odvzemom prostosti.

6. Vsekakor pa pobudniku ni možno odvzeti pravnega interesa za oceno ustavnosti tistega predpisa, na podlagi katerega se odloča o nedovoljenih dokazih. To se predvsem nanaša na določbo drugega odstavka 435. člena ZKP (tudi z novelo ZKP-K, Uradni list RS, št. 91/11, ni bistvene spremembe). V skrajšanem postopku pred okrajnim sodiščem je možna le pritožba zoper sklep o izločitvi nedovoljenih dokazov, ne pa zoper sklep o zavrnitvi predloga stranke za izločitev. Po tretjem odstavku 83. člena ZKP je v postopku pred okrožnim sodiščem možna posebna pritožba zoper oba sklepa, torej o izločitvi ali zavrnitvi predloga za izločitev. Zakaj takšna razlika v obeh kazenskih postopkih? Namen hitrejšega skrajšanega postopka te razlike ne opravičuje. Poleg tega je v skrajšanem postopku privilegiran tožilec,[8] saj ima le on interes za pritožbo zoper sklep o izločitvi dokazov, pri zavrnitvi predloga za izločitev pa ostane obdolženec brez pritožbe. Nedvomno gre za vprašanje enakega varstva pravic po 22. členu Ustave, zlasti ker gre za dokaze, pridobljene s kršitvijo Ustave.[9]

7. V skrajšanem postopku torej le sodnica oziroma sodnik posameznik odloči o predlogu za izločitev dokazov in če predlog zavrne, lahko obdolženec to uveljavlja šele v pritožbi zoper prvostopno sodbo. Brez pritožbenega nadzora lahko kazenski postopek pred okrajnim sodiščem poteka z izvajanjem

nedovoljenih dokazov, ki niso bili izločeni, in pred sodnikom, ki bi moral biti po določbi 4.a točke 39. člena ZKP izločen. S tem so kršene ustavne pravice obdolženca ves čas postopka na prvi stopnji, zakonodajalec pa ni imel razumnega razloga za takšno razlikovanje s postopkom pred okrožnim sodiščem. Nedvomno bi morala biti odločitev o zavrnitvi predloga za izločitev dokazov tudi v skrajšanem postopku preverjena s pritožbo, kot je predvideno v tretjem odstavku 83. člena ZKP za postopek pred okrožnim sodiščem. Na podlagi takšne odločitve bi sledila tudi odločitev o izločitvi sodnika. Pomembno je, da je takšna odločitev sprejeta še pred začetkom glavne obravnave.

dr. Mitja Deisinger

Opombe:

[1] Glej sodbo Vrhovnega sodišča z dne 25. 2. 1999, št. I Ips 36/99, iz kater je razvidno, da pozitivni sklep pojmuje kot pozitivni sklep, zoper katerega je dopustna pritožba (prvi odstavek 399. člena ZKP), negativni sklep pa kot predmet procesnega vodstva, zoper katerega ni posebne pritožbe, temveč se sme izpodbijati samo v pritožbi zoper sodbe (tretji odstavek 399. člena ZKP).

[2] Boštjan M. Zupančič pojasnjuje, da "*pomeni dopustitev nezakonito pridobljenih dokazov (...) dejansko ukinitev spora, saj ena stranka prestopi mejo enakosti, s tem pa se posledično ukine tudi kazenski postopek*", glej Ustavno kazensko pravo, Založba Pasadena, Ljubljana 2000, str. 785.

[3] Andraž Teršek poudarja, da "*slovenski ustavni red zagotavlja visoko stopnjo varstva zasebnosti, tudi ko gre za vprašanje preiskovalnih metod policije, za vsak močan poseg v zasebnost je zato tudi v kazenskih postopkih potrebna dovolitev sodišča*", Dnevnik, 16. 9. 2011, str. 25.

[4] Anže Erbežnik v prispevku "*Mednarodnopravno sodelovanje v kazenskih zadevah – podhranjeno področje*", Pravna praksa z dne 22. 9. 2011, Kazensko procesno pravo, str. 6-8, meni, "*da se dokaz, pridobljen v drugi državi članici, ne more dopustiti, če je bil pridobljen v nasprotju z izrecno zavarovano pravico obdolženca iz nacionalne ustave in je v nacionalnem sistemu v primeru take kršitve predvidena ekskluzija*".

[5] Primož Gorkič zastopa stališče, da "*v slovenskem pravu pomeni, da je treba dovoljenost dokazov, pridobljenih v tujini na prošnjo slovenskih organov, presojati ne le z vidika ustavno zagotovljenih pravic in svoboščin*" ter to "*velja tudi za druge posege v komunikacijsko zasebnost, tajno opazovanje in delovanje, navidezne odkupe ipd., pridobivanje podatkov o plačilnem prometu, hišne in osebne preiskave, zaslišanje obdolžencev in prič ipd.*" Glej Izločanje nezakonitih dokazov v kazenskem postopku: dokazi, pridobljeni v tujini, Konferenca kazenskega prava in kriminologije, Zbornik 2009, str. 188.

[6] Na primer v odločbah št.: Up-106/05 z dne 2. 10. 2008 (Uradni list RS, št. 100/08, in OdlUS XIV), Up-412/03 z dne 8. 12. 2005 (Uradni list RS št. 117/05, OdlUS VI, 158), U-I-25/95 z dne 27. 11. 1997 (Uradni list RS, št. 5/98, in OdlUS XII, 42), U-I-272/98 z dne 8. 5. 2003 (Uradni list RS, št. 48/03, in OdlUS XVIII, 84) in Up-106/05 z dne 2. 10. 2008 (Uradni list RS, št. 100/08, in OdlUS XVII, 84).

[7] Na spletnem MMC info, 29. 9. 2011, dostopno na: <http://www.rtv slo.si/slovenija/avbelj>, je Marko Bošnjak zatrdil "*če dovolimo, da se tožilec posluži nedovoljenih dokazov, pomeni, da dovolimo protipravno delovanje države*".

[8] Ob tem lahko pritrdimo Katji Šugman Stubbs, da takšna ureditev "*favorizira funkcijo pregona, saj je očitno, da se bo zoper pozitivni sklep praviloma pritožil tožilec, zoper negativnega pa bi se obtoženi*." Glej več o tem K. Šugman: Dokazne prepovedi v kazenskem postopku, Bonex, Ljubljana 2000, str. 272-276.

[9] Ponovimo misel Gorana Klemenčiča, da ima pravica do osebne svobode svojo konkretno manifestacijo v obliki instituta *habeas corpus*, preproste in pred skoraj 700 leti zapisane pravice pravnega jamstva, da nikomur ne bo odvzeta prostost brez sodnega varstva in korektnega pravnega postopanja, glej G. Klemenčič v: L. Šturm (ur.), Komentar Ustave Republike Slovenije, dopolnitev – A,

Fakulteta za državne in evropske študije, 2011, str. 521.

Vrsta zadeve:

ocena ustavnosti in zakonitosti predpisov in drugih splošnih aktov

Vrsta akta:

zakon

Vlagatelj:

Ivan Črnkovič, Ljubljana

Datum vloge:

21. 10. 2011

Datum odločitve:

31. 5. 2012

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

zavrženje

Objava:

Dokument:

US29791